

AB

50B ¹³/_{2,42}

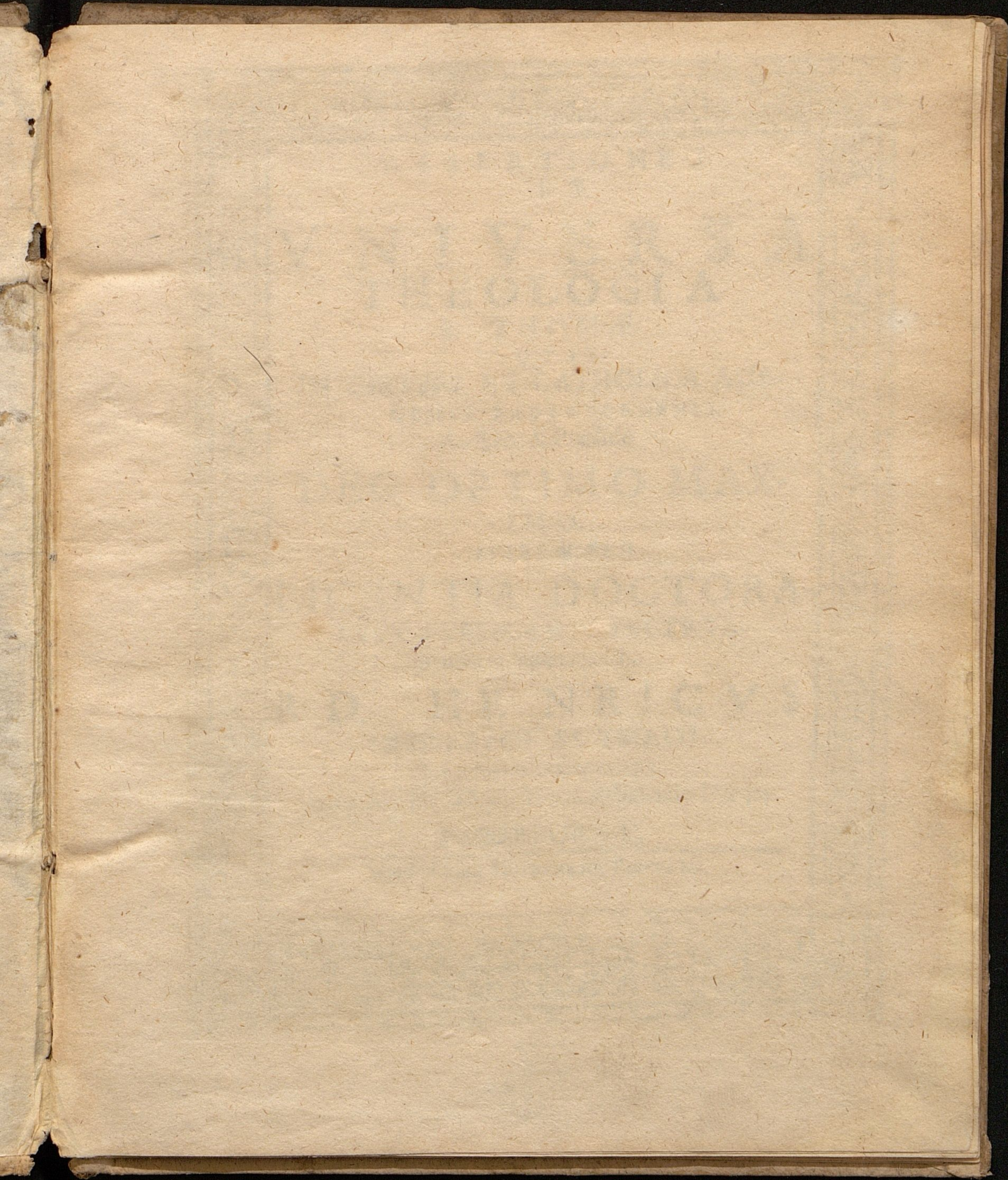
1007
W

P. 6. 87

Theologie

P. v. 29t. 567

Mrv 162

INCEPIT LIBER PRIMUS
A
V
THEOLOGICA
IN CESSANTIA
DEO OPTIMO
LICENTIA
R. D. H. B. N. S.
ANNO M. DC. LXXI
PADERBONA
H. B. N. S.

ASSERTIONES
EX

VNIVERSA
THEOLOGIA

S. THOMÆ.

QVAS

IN CELEBRI ET CATHOLICA ACA-
DEMIA PADERBORNENSI.

Auspice & Præside

DEO OPTIMO MAX-

IMO.

ITERVM PRO

LICENTIA DOCTORA-

LI IN PVBLICAM CONCERTA-

TIONEM PRODVCET,

R. D. HENRICVS

FRIDERICI SS. THEOL

Baccalaureus formatus.

Anno M. DCXXXI. Mense Februario Die 24.

PADERBORNÆ,

Apud viduam HEIDENRICI PONTANI.

UNIVERSITÄT
THEOLOGIA
D. L. V. A. V. A.
BIBLIOTHEK
Halle

ARS 50 B B / 42

257

Admodum
REVERENDO CLARISSIMO AC AMPLIS-
SIMO DOMINO.

D. LAURENTIO
BVEL DECANO ECCLESIA-
RVM GOSLARIENSIS AD SS. SIMONEM
ET IVDAM, AC COLLEGIATÆ B. M. VIRGINIS
Halberstadiensis Vigilantissimo, &c. Domino
suo plurimum colendo.

Demirati olim sunt admodum Reuerende Cla-
rissime, & Amplissimo Domine, Duo summi
monarcha orbis Christiani, Clemens VII Pontifex
maximus, & Carolus V, Imperator totum Apo-
stolorum symbolum, & Principium Euangelij
S. Ioannis, potuisse humano modo in denarioli
spatio, nulla dempta litera, inscribi. Iisdem maiori admirationi fuisset,
si manum illam vidissent, qua fertur vniuersa Dominica Passionis in-
signia, nulla exclusa Persona, in vnguibus suis mira arte delineata a cir-
cumtulisse. Supra hac fortasse ego possum plus tibi mirationis mouere,
quando nimia mira in hac tabella ad te affero, qua SS. Patres uelut
librarj quidam peritissimi penicillis quiq; suis expinxerunt, In qua,
quantulacunque est, legere possis omnium creaturarum rationalium
naturas, mortalium, & immortalium ordines, principia, finem. Imo
infinitam vnius Dei magnitudinem, Deitatis in triplici hypostasi
coniunctionem, & vt compendio loquar, videas omnia cum Deo
totius

rotius vniversi creaturarum genera in aliquot linearum angustias
coacta. Ut nomini tui titulos hinc tabella praefigerem, merebatur ad
sacri tui ordinis summa dignitas, quam hinc Ecclesia, collegiata
B. Mariae Virginis Halberstadiensis, & Goslariensis SS, Simonis &
Iuda venerantur, & praeter hanc, cum in rebus gerendis prudentia,
& singularis iuris peritia, tum virtutes, quibus velut lucerna ardens
in loco haecenus caliginoso luxisti; denique ille beneuolus fauor, quo
eos complecti soles, qui per Ecclesiastica munia diuinos honores curant.
Nec non nupera insperata Clarissima Dominationu tua in me, nulla
tenis meritum, propensio, & humanitas singulari. Deum quaeso, vt
sancti in charta hac velut in aenigmate Numen expressum videas
donec idem ad Caelum subuectus a facie ad faciem eternum contem-
plaris. Vale, & sane. sic vixebam Paderbornae 1631. 24. Feb.

Clarissima Dominationis vestrae

Observantissimus

F. Friderici

D. THOMÆ PARS
PRIMA.

ASSERTIO PRIMA.

RHEOLOGICÆ obiectum formale
QVOD adæquatum, est ens diuinū; QVO,
propositio reuelata. Ea est vera sapientia, dis-
cursiua, speculatiua, practica, fide inferior,
quauis scientia naturali dignitate, certitudi-
ne maior: vna specie infima qualitas. Causa
illius principalis efficiens Deus; Subiectiua,
intellectus fide imbutus. Assensus habet supernaturales, cer-
tos; sed obscuros.

ASSERTIO II.

DE ESSENTIA DEI, ET ATTRIBVTIS.

Deum esse, fides docet, ratio demonstrat. Est ens ne-
cessarium, substantia completa, spiritualis, intellectualis, sim-
pliciter perfecta. Primò, ac vltimò differt, à quauis alia re per
suam existentiam. Attributa diuina inter se, & ab essentia vir-
tute tantum distinguuntur. Intellectus noster ea actu distin-
guit, non autem intellectus increatus, aut creatus beatus. Ef-
fentialiter se includunt, tam de Deo, quam de se mutuò, verè,
ac propriè affirmantur.

ASSERTIO III.

Deus est vnus; sine compositione simplicissimus, sine
varietate immutabilis; sine termino immensus; sine succes-
sione, initio, & sine possibili æternus; sine falsitate, summa & sua

A veritas

veritas; incomprehensibilis, ineffabilis; sine malitia & defectu Optimus; essentialiter & solus infinitus.

ASSERTIO IV.

Essentiam Dei oculus videre non potest: videt ut in se est, intellectus lumine gloriæ (puræ creaturæ irdebito) eleuatus; & in Deo ut medio cognito creaturas, non omnes; nec enim potest; neque necessario aliquas; sed quas eum scire ad beatitatem & statum interest. Visio Dei est cognitio intuitiua, directa, virtualiter reflexa, necessaria, simpliciter speculatiua, secundum quid practica; perfectione indiuiduali nunc æqualis, nunc inæqualis. Efficit eam Deus; lumen gloriæ, intellectus creatus; coëfficit, non species impressa (licet possibilis) sed essentia diuina instar obiecti concurrens.

ASSERTIO V.

Novit omnia Deus; seipsum, actus suos; res omnes posibles, futura contingentia, absoluta, conditionata infallibiliter ab æterno; omnia in se ipso; reflexè ut in idea & verbo; directè ut in causa: priuationes, negationes, entia rationis, mala culpæ, per formam oppositam, aut causam in seipso cognitam. Quæ Dei scientia est, vel simplicis intelligentiæ, vel media, vel visionis; nulla harum libertati creaturæ officit.

ASSERTIO VI.

Obiectum voluntatis diuinæ primarium est Deus; secundarium creatura; ille necessarium; hæc liberum. Decretum Dei liberum, immutabile, & æternum, essentialiter & in recto dicit essentiam, per modum actus vitalis conceptam, & terminationem liberam ad obiectum, ab actu necessario indistinctam; in obliquo obiectum terminans. Causam qua entitas non habet; secus de terminatione.

ASSER-

ASSERTIO VII.

DE PRÆDESTINATIONE ET RE-
PROBATIONE,

Est in Deo prouidentia immediata rerum omnium, & singularum: huius obiectum est Substantia creata; terminus, media, cuique ad finem suum necessaria. Supponit intentionem finis, & actum intellectus. Formaliter est actus voluntatis à gubernatione externa distinctus. Physica & moralis vniuerso est necessaria; supernaturalis non item: vt sit infallibilis prædeterminationem aliquam; hæc respectu actuum liberorum scientiã mediam, prærequirit. Pœna & actus boni, si peccatum supponunt, illo præuiso; effectus naturales, & reliqui actus, si boni, in causis & in seipsis; fin mali, propriè non præfiniuntur.

ASSERTIO VIII.

Pars prouidentie integralis, est prædestinatio; quam definitio, certum, efficax, infallibile, & immutabile diuinæ voluntatis decretum, de quibusdam Personis intellectualibus, per infallibilia media ad beatitudinem perducendis. Antecessit merita etiam præuisa. Eius effectus sunt omnia prædestinati bona, tam naturæ, quam gratiæ; imo ipsa peccati permissio. Causa finalis, Gloria Dei, Honor Christi, perfectio vniuersi: Meritoriam ex parte hominis puri, nec ipsa habet, nec omnes eius effectus, quatenus sunt in mente Dei præparati: habere potuisset. Meritoria nihilominus eiusdem, vt est dilectio specialis ad gratiam & gloriam, non vt electio, est Christus.

ASSERTIO IX.

Reprobatio, altera pars prouidentie, alia est negatiua, qua quibusdam electis, quosdam Deus non legit: alia positiua, qua decreuit improbis, præuiso demerito, damnationem, illius proinde ratio, est diuina voluntas; huius peccatum finale. Negatiuæ terminus, est permissio

peccati secum trahentis effectum damnationis: positivæ damnatio; peccatum, neutrius. Et quamvis, quo signo Deus electis voluit efficaciter gloriam, præscitis eandem efficaciter non voluerit; voluit tamen ijsdem beatitudinem, vero, & formali actu voluntatis, libero, benevolæ intentionis, verique desiderij, partim absoluto, partim conditionato.

ASSERTIO X.

DE SS. TRINITATE.

Tres sunt Personæ diuinæ, quarum vna, & singularis est essentia; quæ infinite fecunda, infinite per geminas processiones ad intra se communicat. Harum principiū *QVOD*, est persona producens; *QVO* remotum, natura; proximum, intellectus, & voluntas. Conditio sine qua non, personalitas: Terminus totalis, persona; formalis, natura personæ productæ communicata. Processio Filij est vera generatio, ratione prior omni circa se volitione. Processio Spiritus Sancti proprie est spiratio, neutiquam generatio.

ASSERTIO XI.

In Deo vna est subsistentia absoluta essentialis; tres relatiuæ, quæ singulæ, sunt perfectiones infinitæ in suo genere, simplices, non simpliciter, singulæ essentialiter Deus, non contrà. Quatuor item relationes reales, tres realiter inter se distinctæ, personarum constitutiuæ; & distinctiue; nulla realiter componens. Adhæc notiones quinque, Innascibilitas, Paternitas, Filiatio, Spiratio actiua, & processio. Actus notionales duo, dictio, spiratio, voluntarij, non liberi. Denique, origines sunt actus, quibus Persona producit, & producitur.

ASSERTIO XII.

Est in personis æqualitas perfectionis, ordo originis, *πρωτογενής*; Pater à nullo, Filius à Patre, Spiritus Sanctus ab utroque mittitur. Verbum procedit ex cognitione totius Trinitatis, & scientia simplicis intelligentiæ; Spiritus Sanctus à Patre, & Filio, vt vno principio, & spiratore, ab utroque æque immediate, per amorem item totius Trinitatis, & esse eminentialis

tialis creaturarum in Deo. Spiritus S. si à filio non procederet, neque ab eo distingueretur.

ASSERTIO XIII.

Potentia Dei est ipsa eius essentia, & natura, quatenus est principiū, QVOD principale, & immediatum actionis ad extrā: infinita intensiue, extensiue, in se formaliter vna, & simplex; vera omnipotentia: nullam dicit realem relationem ad creaturas etiam possibiles. Obiectum eius adæquatum est ens possibile, contingens, producibile sine defectu operantis.

ASSERTIO XIV.

DE ANGELIS.

Angeli sunt natura sua incorruptibiles, purè spirituales; specie, numero diuersi. Cognoscunt se per suam substantiam; in illa Deum, vnico actu necessario. Species habet, vt quisque perfectior est, vniuersaliores, à Deo acceptas, rerum omnium quandoque existentium, non purè possibilium, non futurorū, non præteritorum, vt sic. Vno actu non vident omnia. Circa ineuentia discurrunt, non alia: supernaturalia in entitate, intuitiue in se, aut euidenter in alio, naturaliter non attingunt; sicut nec cogitationes cordium, nisi à cogitante manifestatas: quæ manifestatio fit per speciem conceptus mentalis à manifestante impressam; &, si sit de re naturali, simplex locutio; si de supernaturali, illuminatio est.

ASSERTIO XV.

Angelus est in loco per modum vocationis formaliter diuisibilem, à substantia ex natura rei distinctum, determinatū versus maximum magnitudinis, non minimum. Plures in vno adæquato, non vnus in pluribus simul distantibus esse potest. A spatio in spatium quandoque continuè transit, nonnunquā discretè; nunquā in instanti, aut sine medio in distans. Motum localem, & vbi immediatè, alia mediatè tantū producit. Corpori vnitur, vt motor mobili; in eo actiones vitales nō exercet.

ASSERTIO XVI.

In electione etiam non est inflexibilis. In primo instanti

A 3

crea-

creationis, physicè quidè, non tamen moraliter peccare potuit; mereri potuit; & verò meritus est, de congruo primâ graciâ, de condigno primâ gloriam: vtramque pro gradu naturalis perfectionis auctiorem. In secundo instanti, pugnatum à bonis, Duce Michaële contra malos Antesignano Lucifero **V N I O N E M** hypostaticam ambiente. Vicêre boni, victi mali. Tertio instanti, illi gloria cæloque donantur; hi panoplia supernaturali exuti, æternis sensus, damnique pœnis, & orco addicuntur: vbi præter vermè dentatum, qualitatem deformantem ab igne vero impressam, etiam longè distiti patiuntur æternam.

PRIMA SECUNDÆ.

ASSERTIO XVII.

DE BEATITVDINE.

Finis vltimus creaturæ rationalis, est beatitudo; obiectiua Deus, formalis essentialis, visio Dei. Ex hac manant amor, & gaudium benevolentia, concupiscentia, securitas perpetua, ea intellectus infallibilitas, & voluntatis impeccabilitas, vt ne per absolutam quidem Dei potentiam, aut iste errare, aut hæc peccare possit, idque ratione amoris simul ac visionis.

ASSERTIO XVIII.

A morte Christi, animæ iustorum expiata, statim beatitudinem essentialem consequuntur, in resurrectione accidentaliter auctiorem accepturi. In hac resurgent eadem numero corpora, eadem perfectione qua constabant moritura. Perspicua reddet lux corporalis supernaturalis, alterius speciei à nostra, oculo corporeo visibilis, Impassibilia qualitas infusa formaliter excludens omnem mutationem corruptiuam. Agilia vis motrix spiritualis potentia motiua animæ à Deo superadita. Subtilia denique virtus motiua naturalis & supernaturalis animæ, quatenus est vis actiua obediens apta mouere corpus cum alterius penetratione. Neque suæ externis internisque sensibus delectationes deerunt.

ASSERTIO XIX.

DE ACTIBVS HVMANIS.

Omnis, & sola voluntas etiam operans, est potentia for-

maliter libera: ab increato bono clarè viso, rapitur necessario. In actibus elicitis cogi non potest; habet pro obiecto, bonum qua tale. Voluntarium aliud est necessarium, aliud liberum: hoc in via, illud in patria perfectius est. Libertatem violentia tollit, metus auget, sicut & concupiscentia, & habitus, voluntarium; quæ tamen libertatem minuunt, vt & ignorantia consequens; comitans nunc tollit, nunc minuit; antecedens voluntatis & operis destruit.

ASSERTIO XX.

Actus moralis procedit liberè à potentia libera, dignus laude vel vituperio. Moralitas est extrinseca denominatio actus liberi, à voluntate liberè operante; Diuiditur in bonum & malum adæquatè: nullus est in indiuiduo indifferens. Actus externi materialern bonitatem & malitiam ab obiecto; formalem ab internis imperantibus secundariò & extrinsecè participant. Internus ex obiecto bonus, malus non fit, nec contrà: & hic, & ille, ex fine extrinseco & circumstantijs malitiam, bonitatemue acquirit: indifferens modo bonus, modo malus esse potest.

ASSERTIO XXI.

DE PECCATIS.

Definitur peccatū actuale; voluntaria legis æternæ transgressio. Est malum, malitia absoluta & respectiua, explicitè, vel implicitè in omni statu & subiecto. Differt vnum ab alio specie morali, quoties motiuum est specie diuersum. Aliud est commissionis, aliud omissionis; sed puræ omissionis nullū ferè datur; dari posset. Quin ommissio, etiam extra statum libertatis, datà prius liberè causâ, peccatum est. Sed dico, illius causa non est, quicquid cum re præcepta est impossibile, at id duntaxat, quo res præcepta excluditur. Aliud item mortale, aliud est veniale.

ASSERTIO XXII.

Veniale ex natura, est leuis offensa sine auersione à Deo; Est simpliciter contra præceptum? nunquam fit mortale intra eandem speciem, quamuis remotè ad mortale disponat: in Angelo aut homine innocète, primū ob extrinsecā Dei protectionē esse non potuit, in hoc iam esse potest. Mortale inesse mortalis constituitur per malitiam auersionis à Deo, tanquam sine vl-

timo; quæ auersio est propria iniustitia. Vtrumque est malitiæ secundum quid infinitæ. Mortale pœna damni, & sensus æterna; veniale per se vtraque, sed temporali, per accidens etiam æterna punitur. neutrum sine Deo fit; illius tamen causa per se propriè nulla est, per accidens voluntas creata, non Deus; subiectiua, eadem voluntas: formalis, priuatio rectitudinis debitæ actui, vel potentiæ, aut carentia actus debiti: finalis, mortuum actus.

ASSERTIO XXIII.

Peccatum habituale aliud est personale, quod est ipsum actuale moraliter permanens nondum remissum; aliud originale, quod est peccatum Adami moraliter in posteros transfusum; origine quidem vnum, suum tamen singulis proprium: in essentia animæ primariò, in voluntate alijsque potentijs secundariò hæret. Causa illius efficiens moralis, non physica est primum actuale Adami; paterni seminis vi, sed remotè & per accidens transfunditur: essentialiter est voluntaria priuatio iustitiæ originalis, non totius, sed supernaturalis, siue gratiæ. Trahit secum præter alia, quæ quotidie experimur, nisi expietur, æternum damni, non sensus supplicium.

ASSERTIO XXIV.

DE LEGIBVS.

Lex est præceptum commune, iustum, ac stabile, sufficienter promulgatum. In legislatore est actus voluntatis efficax obligandi subditos; in subdito, iudicium intellectus practicum de re ex lege superioris faciendæ, omittendæ. Causa finalis, bonum commune. Efficiens, legislator publica potestate munitus. Materialis obiectiua, actiones morales subditorum. Subiectiua, voluntas & intellectus. Diuiditur in æternam, naturalem, & positiuam; hæc in diuinam, Mosaicam vel Euangelicam; & humanam, Ecclesiasticam, vel ciuilem.

ASSERTIO XXV.

Pentecoste, legi Mosaicæ, quæ solos Iudæos ligabat, exodium, exordium Euangelicæ dedit: illa post excidium Hierosoly-

rosolymitanum per legalium cæremoniarum vsum, culpam; hæc sanctimoniam parit; dispensationem humanam respuit; simplicem interpretationem admittit. Legi humanæ directè externæ tantum actiones subiacent: obligat sub graui sæpe culpa, ipsum adeo legislatorem. Ciuilis territorij fines non excedit. Canonica solos baptizaros stringit. Purè pœnalis obligat quidem, sed non sub culpa, ad pœnam. Impunitatem peccantium permissiua vult, scelera minimè. Consuetudo, & vim & naturam legis habet, Legislator, aut eo superior, vt legem sciscere, ita abrogare potest.

ASSERTIO XXVI.

Actualis gratia est donum supernaturale transiens, adultis omnibus ad conuersionem, integram obseruationem legis, non peccandum, & perseuerantiam necessarium. Excitans gratia est motio in entitate, vel modo supernaturalis, intellectui aut volunrati à Deo impressa, ad consensum prouocans. Moraliter adiuuans gratia est eadem cum excitante. Physicè adiuuans est vel Deus animæ excitatæ assistens, vel habitus infusus. Sufficiens est principium productiuum actus supernaturalis, ex defectu voluntatis nihil faciens. Efficax est simile principium congruum, & infallibile, per infallibilitatem neque ex consensu liberi arbitrij, neque ex physica, aut morali prædeterminatione, neque ex congruitate naturali, sed proposito, & media Dei præscientia ductam. Efficax sufficienti nobilior in esse moris & gratiæ, non item naturæ, multis; sufficiens datur omnibus.

ASSERTIO XXVII.

Gratia sanctificans est habitus infusus, à caritate, cæterisque virtutibus realiter distinctus; eius causa efficiens est Deus; finalis, gloria Dei, Christi, & sancti hominis; formalis, ipsamet habitualis entitas; materialis, essētia animæ, è qua educitur; dispositiua moralis, actus fidei, spei, pœnitentiæ, charitatis. In via electis & reprobis communis, augetur sine termino intrinseco; notitiam moraliter certam sui possessoris

B

haud

haud fugit, sed fidem: per mortale demeritoriè perditur, iterumque per gratiæ auxilium recuperatur.

ASSERTIO XXVIII.

Effectus formalis, & connaturalis gratiæ sanctificantis est iustificatio; quæ non fit per externam & imputatitiam, sed veræ sanctitatis, ac iustitiæ infusionem, coniunctam cum vera condonatione, & extirpatione peccatorum: extra ordinem imperfecto modo fieri posset absque vlla physica peccatoris mutatione, per actum, habitumue inducta. Sanctificans cum peccato lethifero ordinariè stare nequit, absolute potest.

ASSERTIO XXIX.

Alter effectus gratiæ, & fructus est meritum, id est, actus positivus, liber, moraliter bonus, supernaturalis, viatoris, qui coniunctus cum sanctitate puræ creaturæ, & pacto Dei, meritum statuit condignum; seiunctum ab vtrouis, congruū. Illius præmia sunt gratia secunda, gloria cœlestis, auxilia gratiæ, & bona temporalia ad salutem necessaria ex iustitiæ commutatiuæ, & distributiuæ legibus; huius, gratia prima, auxilia sufficientia & efficacia, donum perseuerantiæ, bona temporalia ex fidelitate, & decoro pensanda. Augent meriti valorem operis obiectum, finis, libertas, mora temporis, personæ dignitas.

SECUNDA SECUNDA.

ASSERTIO XXX.

DE HABITIBVS THEOLOGICIS.

Inter virtutes Theologicas, generationis ordine prima est fides, interna Ecclesiæ militantis forma, habitus vnus, ac simplex, formaliter speculatiuus, & practicus, sine discursu, supernaturalis, augmenti capax, decrementi tantum per absolutam potentiam. Habet pro obiecto materiali, secundum se, propositionem reuelabilem; vt Catholica, formaliter in se, vel in alio reuelatam: pro formali, primam veritatem reuelantem. Actus fidei certus, sed obscurus, alium euidentem circa suum

ca suum obiectum simul compatitur. Est honestus, supernaturalis, omnino liber, species in intellectu supernaturales non supponit, sed supernaturale imperium in voluntate, quod obedientia fidei dicitur, & pro obiecto habet honestatem credendi, si des in patria & damnatis non est: paganismum, Iudaismum, hæresin non fert.

ASSERTIO XXXI.

Crederè fide diuina nemo debet, nisi à proponente fidem clarè ostensum sit, articulos propositos euidenter credibiliores quacunque opposita doctrina. Regula fidei inanimis adæquata est verbum Dei scriptum, traditum. Animata, & iudex controuersiarum, Pontifex Romanus, æque in rebus fidei decidendis, ac morum decretis, vti & solemnè sanctorum Canonismo, quando ex Cathedra loquitur, infallibilis; siue loquenti Concilium assistat, siue non.

ASSERTIO XXXII.

Ecclesia est corpus politicum eorum, qui fidem, ac doctrinam Christi sub vno in terris Capite profitentur. Cœpit quoad substantiam in Paradiso; vt à fide nunquam defecit, sic neque à sanctitate, qua Christi est. Potestas eius externa spiritalis, Monarchica, mixta aristocratia, sublimior politicâ D. Petri in Romana Cathedra successoribus, à Christo immediatè delegatur. Esse veram Ecclesiam, quæ sub obedientia Urbani VIII, nunc perseverat, est de fide.

ASSERTIO XXXIII.

Spes, fide naturâ, non dignitate posterior, vna specie qualitas, supernaturalis, inest voluntati viatoris, fidelis, & Beati. Eius obiectum materiale princeps est beatitudo nostra, formalis, obiectiua, siue Deus visus; secundarium media omnia ad Deum, aut simpliciter, aut melius possidendum necessaria. Obiectum A vel IN QVO principale idem Deus; secundarium etiam creatura rationalis. Obiectum C V I, ipse sperans. Actus spei honesti sunt, & supernaturales. Quod si Deus tuam tibi damnationem reuelet, de beatitudinè licitè desperabis.

ASSERTIO XXXIV.

Caritas Regina & forma virtutum, virtus Theologica supernaturalis est, vna specie infima, eiusdem speciei in via, & patria; in hac perennat, in illa (etsi suæ perfectioni terminum intrinsicum non ponat) amitti potest, diminui non potest. Fertur in Deum supernaturaliter cognitum, quatenus in se infinite bonus, infinite perfectus est. Extra Deum, nihil, nisi ut rem ipsius Dei amare potest: ordinata est. Comites habet caritatē Theologicam naturalem, & moralem, interdum supernaturalem. Complectitur actu vel substantialiter, vel etiam essentialiter perfectiore Deum, quam creaturas, nobiliore inimicum, quam amicum, excellentiore in patria summum bonum clarè visum, quam in via obscure cognitum.

ASSERTIO XXXV.

Iustitia est constans, & perpetua voluntas, ius suum cuique tribuendi. Diuiditur vniuersim in iustitiam simpliciter, & secundum quid. Iustitiæ simpliciter obiectum materiale QVOD proximum, est actio conseruatiua, aut reparatiua iuris alieni; C VI, omnis & sola substantia intellectualis; Formale QVOD debitum simpliciter; C VI, ius residens in eo quem iustitia respicit. Motiuum legalis, est IVS COMMUNE qua tale; Terminus formalis IVS ALTVM: commutatiuæ, STRICTVM, REMISSVM, distributiua. Inest omnis iustitia infusa, acquisita voluntati. In Deo est commutatiua & distributiua: Legalis, & vindicatiuæ vices agit gubernatiua.

ASSERTIO XXXVI.

Nec seipsum, nec innocentem directè licet occidere; inuasorem iniustum in certo casu licet. Non probo, quod in crimine magiæ ex sola denuntiatione complicum, personæ, aliàs integræ famæ ad torturam rapiantur. Peccat iudex, qui, quem priuatim nouit nocentem, nec publicè conuictum, siue quem priuatim scit innocentem, quamuis publicè conuictum condemnat. Reus non legitimè interrogatus respondere necesse

cesse non habet. Qui vi, aut metu torturæ, alteri falsò crimen imposuit, reuocare tenetur; qui verò sibi, si metuit, ne ad equuleum retrahatur, minimè. Contractus ex errore circa substantiam, vel metu iniustè incusso initus, iure naturæ nullus est,

P A R S T E R T I A.

A S S E R T I O X X X V I I.

D E H O M I N E D E O.

Incarnatio conueniens, non tamen ad condignam satisfactionem pro peccato mundi simpliciter necessaria fuit. Ea est vera actio transiens, substantialis, humanitatis Christi non productiua, sed vnitiua. Terminus illius ad QVEM adæquatus, est vna persona, I N & E X duabus naturis diuina, & humana perfectè subsistens, substantialiter composita, proximè ex subsistentia Verbi & humanitate: Formalis, vnio hypostatica, natura sua impossibilis personalitati propriæ creatæ; maximum donum Dei; vnionum maxima. Nec solum Verbū, sed etiam aliæ personæ possunt terminare creatam naturam; nec solum vna vnā, sed & omnes vnā, & singulæ plures. De facto tamen tantum terminat vnā verbum, non in aliquo absoluto, etsi potuerit, sed per se primò in proprietate relatiua. Terminare eandem potuit alienum suppositum humanum, sed non vi sua.

A S S E R T I O X X X V I I I.

Assumptibilis est secundum hypostasim, tam natura completa, quam partes physicæ essentielles, integrales; non suppositum, non accidens, nisi in hypostasi. De facto assumpsit Verbum naturam humanam immediatè, cum omnibus partibus, quæ ad eius integritatem pertinent; ita tamen, vt prius ordine intentionis fuerit vnita Verbo humanitas, quam partes, ordine executionis prius partes secundum se, quam humanitas. Communicatio idiomatum, quæ sequitur incarnationem factam, consistit non in reali communicatione attributorum,

B 3

sed in

sed in eo solum, quod ex vi vnionis factæ prædicata diuina, & humana, in concreto de eadem persona verè affirmentur.

ASSERTIO XXXIX.

Decretum incarnationis plures habet fines adæquatos; prior origine etiam positivè, est excellentia mysterij; posterior, redemptio generis humani: vnde venisset Christus Adamo non peccante, sed in carne passibili, non nisi peccante. Causa physica efficiens principalis incarnationis est solus Deus, instrumentaria nulla fuit, esse potuit. Moralem meritoriam, sed imperfectam de congruo, vt exhibita, etiam quoad substantiam, non vt prædestinata, habuit Patres antiquos, Matrem in super Dei. De facto nullum Christi meritum intercessit; probabile tamen est meruisse incarnationem, vt continuatam, ad nouas partes materiæ extensam, in resurrectione restitutam.

ASSERTIO XL.

Christus non solum quæ Deus, sed etiam quæ homo re-ctè colitur Latria; humanitas præcisa, crux, aliaque instrumèta Passionis, latria relatiua. Eius corpus factum est ex substantia matris in instanti, ea perfectione, quæ deceret viuum diuinitatis templum; præditum omnibus potentijs corpori humano connaturalibus, subiectum nihilominus defectibus qui toti naturæ humanæ sunt communes; quos deinde perfectè deterfit per dotes supernaturales corpori beato proprias resurrectione. Potentia miraculorum permanens, in Christo obedientialis, & physica est.

ASSERTIO XLI.

Anima Christi passibilis fuit; vt reliquorum hominum, tristitiæ, timori obnoxia: desijt esse talis in instanti separationis. Sancta fuisset propter solâ VNIONEM, ei tamen superaddita fuit signo rationis posteriore gratia habitualis, eiusdem speciei cum nostra; in qua nunquam creuit, absolutè crescere potuit: Hanc stipauit comitatus omnium virtutum, per se,
per ac-

per accidens infusarum, quæ visioni beatificæ non repugnent, neque imperfectionem in habente supponant.

ASSERTIO XLII.

Intellectus Christi humanus, diuina intellectione intelligere non potuit; Visionem beatam à primo instanti Conceptionis habuit, perfectiorem aliâ cuiuscunque Beati, finitam tamen quoad intensiorem, incomprehensiuam Dei. Scientiæ beatæ comes fuit scientiâ per se infusa, re ipsa à priore distincta iudicativa sine discursu, qua extra Verbum in proprio genere cognouit res omnes naturales, actus liberos, quâ Angelorum quâ hominum; res item supernaturales quidditatiuè & intuitiuè: Ex rebus denique creatis, omnia in Verbo cognita, possibile etiam multa non tamen omnia. Habuit adhuc scientiam naturalem ab initio inditam; hac naturalia cognouit ea perfectione; qua anima separata, dependenter à speciebus intellectualibus à Deo infusis. Habuit insuper scientiam experimentalem acquisitam, qua res illas tantum cognouit, quarum species à sensibus abstraxit.

ASSERTIO XLIII.

Sequitur voluntas physicè impeccabilis ab intrinseco; libera adeo ad bonum, vt potuerit liberè mori, qui necessario debuit. Meruit autem Christus per omnes actus liberos humanæ naturæ, continuè ab instanti Conceptionis, vsque ad instans mortis; sibi quidem exaltationem nominis, & gloriam corporis tantum; electis perseuerantiæ donum, & prædestinationem, sicut præscitis dilectionem. Neque id mirum, cum valor operum eius fuerit infinitus propter infinitatem Personæ operantis, subiecti, & materiæ circa quam; adeo vt propterea omnia, & singula ex se condigna fuerint cuicunque præmio, imò omnibus præmijs possibilibus. Satisfecit pro nobis ex rigorosa iustitia, quomodo nulla creatura potuerit Deo satisfacere.

ASSER-

ASSERTIO XLIV.

Christus quà homo, vel quà Christus, est mediator, item Sacerdos, Aduocatus, Caput omnium hominum, & Angelorum, non tamen damnatorum: Rex Regum propter Dominium excellentiæ in omnes creaturas; legi nihilominus diuinæ naturali, & speciatim quibusdam diuinis posituiis præceptis subiectus qua homo: seruus item, & prædestinatus, filius Dei naturalis, non adoptiuus: Denique Substantialiter filius Mariæ, quam merito filij Redemptoris ab originali præseruatam, nullum vnquam actuale infecit, fomite planè extincto. Momento Conceptionis ratione vsa, non primam gratiam, sed primam gloriam meruit, dignitatem Maternitatis de congruo tantum; electionem ad illam nullo modo: tandem gratiam quam ab initio accepit vberiore præ omnibus sanctis in immensum auxit; nunc in cælo anima & corpore beata triumphat.

ASSERTIO XLV.

DE SACRAMENTIS.

Septem nouæ legis Sacramenta Christus instituit; gratiam infallibiliter ex opere operato pro subiecti dispositione conferunt: producant eam physicè, per accidens interdum etiam moraliter, in instanti intrinseco, quo nunc sunt perfectè & consummatè. Præter Eucharistiam omnia sublato obice reuiuiscunt. Tam minister, quam suscipiens est homo viator, non tamen quilibet cuiuslibet. Sine intentione saltem virtuali administrantur inualidè.

ASSERTIO XLVI.

Baptismus est medium omnibus (extra martyrium) ad salutem necessarium. Validè à quouis, non semper licitè confertur. Validus est, & multiplicatur physicè collatus à multis, vt causis totalibus. Validus item, quamuis non licitus, collatus infantibus infidelium, inuitis etiam parentibus. Materia essentialis remota, est aqua elementaris; proxima ablutio. Effe-
ctus

Stus eius necessarius est character, primarius gratia, & comites eius indiuiduæ, virtutes. Tollit omnem culpam, ac pœnam propriè dictam. Circumcisio, & sacramentum naturæ adultis ex opere operantis, paruulis ex speciali Dei prouidentia tantum, ad salutem proderat. Martyrium ex priuilegio iustificat tam infantes, quàm adultos.

ASSERTIO XLVII.

Sacramentorum dignissimum Eucharistia, constat essentialiter ex Corpore & Sanguine Christi, & speciebus consecratis. Vtraq; species constituit vnum specie infima adæquatum, efficit nihilominus quælibet, imò cuiuslibet speciei pars vnum numero Sacramentum. Materia ex qua Corporis, panis triticeus; Sanguinis, vinum ex vite, cui modicissima aqua admiscenda, quæ nisi in vinum prius, in Sanguinem non conuertitur. Formam norunt initiati: Vera est speculatiuè, & practicè, in, & pro instanti vltimo consecrationis, ex cuius vi fit conuersio, quæ est vera actio, non adductiua, sed productiua substantiæ Christi, ideoque propriè transubstantiatio. Christus in Eucharistia præsens est indiuisibiliter, per VBI supernaturale Sacramentale, formaliter diuisibile, virtute indiuisibile. Unio Christi cum speciebus est vel physica effectiua, vel moralis. Per se tantum gratiæ vna species laico, quantum vtraque Sacerdoti confect.

ASSERTIO XLVIII.

Christus in hoc Sacramento naturaliter non alteratur; nec ipse ordinariè alterat: desinit non localiter tantum, sed etiam substantialiter: agit immanenter, independenter à sensibus; dependenter tantum potest supernaturaliter. Videt seipsum, & cognoscit: videt intellectus creatus quoad AN EST; quoad QUID vel QVOMODO est, non nisi eleuatus. Oculus nõ sua, sed Dei virtute illum intuetur. Eucharistia est etiam sacrificium, cuius essentia est sola consecratio; materiâ ex qua, panis & vinum: res oblata. Christus latens sub speciebus; quæ in quan-

C

titate

titate vt subiecto suo connaturali; quantitas verò extra omne subiectum, per modum positium subsistendi per se, conseruantur.

A S S E R T I O X L I X.

Virtus pœnitentiæ est iustitia ad Deum. Præcipuus eius actus contritio est vltima dispositio ad gratiã, extra sacramentum & martyrium, ad noxæ lethalis remissionem necessaria; *VENIALEM* informis de cõgruo, formata, hanc de condigno delet. Eius præceptum non videtur per se, extra periculũ mortis obligare. Sacramentum præcipuè Ioannis 20. institutum; eius materia remota est omne peccatum hominis baptizati; proxima essentialis actus pœnitentis, dolor formalis supernaturalis, & confessio; integralis, satisfactio. Forma, *A B S O L V O T E*, in absentem, aut sub conditione de futuro prolata, nulla est. Informe ex defectu doloris vniuersalis, aliquando validum est. Tam hoc, quam quoduis meritum mortificatum, ablato obice, in primo statim instanti iustificationis reuiuiscit. Contrà peccatum semel remissum, de potentia absoluta quoad culpam redire non potest, quoad pœnam non implicat, Sigillum Confessionis inuiolabile, iuris diuini est.

A S S E R T I O L.

Matrimonium est contractus, quo legitimæ Personæ mutuam sibi dominium in corpora tradunt ad vsum matrimonij: inter solos baptizatos est essentialiter Sacramentum; cuius materia est mutua corporum exterius expressa traditio; forma acceptatio: ministri, ipsi contrahentes. Clandestinum rectè Tridentinũ irritat. Consummati vinculũ, supposita Dei institutione, iure naturæ est insolubile. Ex concessione institutoris Dei, olim libellus repudij debatur; nunc matrimoniũ etiam consummatum inter infideles initum, altero conuerso, soluitur per nouas conuersi nuptias, ex priuilegio Christi. Ratum fidelium tum professio solemniter alterius coniugis in Religione, iure tantum Ecclesiastico, tum Pontifex potestate ad id specialiter à Christo accepta, relaxat. Christianorum consumma-

summatum quoad vinculum nemo vnus, nisi qui polygamiam
permisit, ac vetuit, dirimere potest; iure tamen naturæ diuor-
tium aliquando licitum est.

EX SACRIS LITERIS.

I.

Impie abutitur Calvinus i. Institut. c. 18. illo Rom. 1. 24. Pro-
pter quod tradidit illos Deus in desideria cordis eorum, in immundi-
tiam, vt contumelijs afficiant corpora sua in semetipsis. ad probandum
Deum esse auctorem peccati.

II.

Neq; ex illo Marci 16. 16. *Qui non crediderit condemnabitur.*
Neq; ex illo Matth. 18. 6. *Qui scandalizauerit vnum ex pusillis istis,
qui in me credunt.* Neq; ex illo Heb. 11. 6. *Sine fide impossibile est place-
re Deo.* Lutherani vnquam euincunt, infantes actuali fide credere.

III

Sine cerebro Lutherus ex illo Isai. 41. 23. *Bene, aut male, si
potestis, facite,* colligit liberum arbitrium esse figmentam in re-
bus, seu titulum sine re.

F I N I S.

EX SACRIS LITTERIS

... ..

... ..

EX SACRIS LITTERIS

I

... ..

II

... ..

III

... ..

F I N I S

... ..

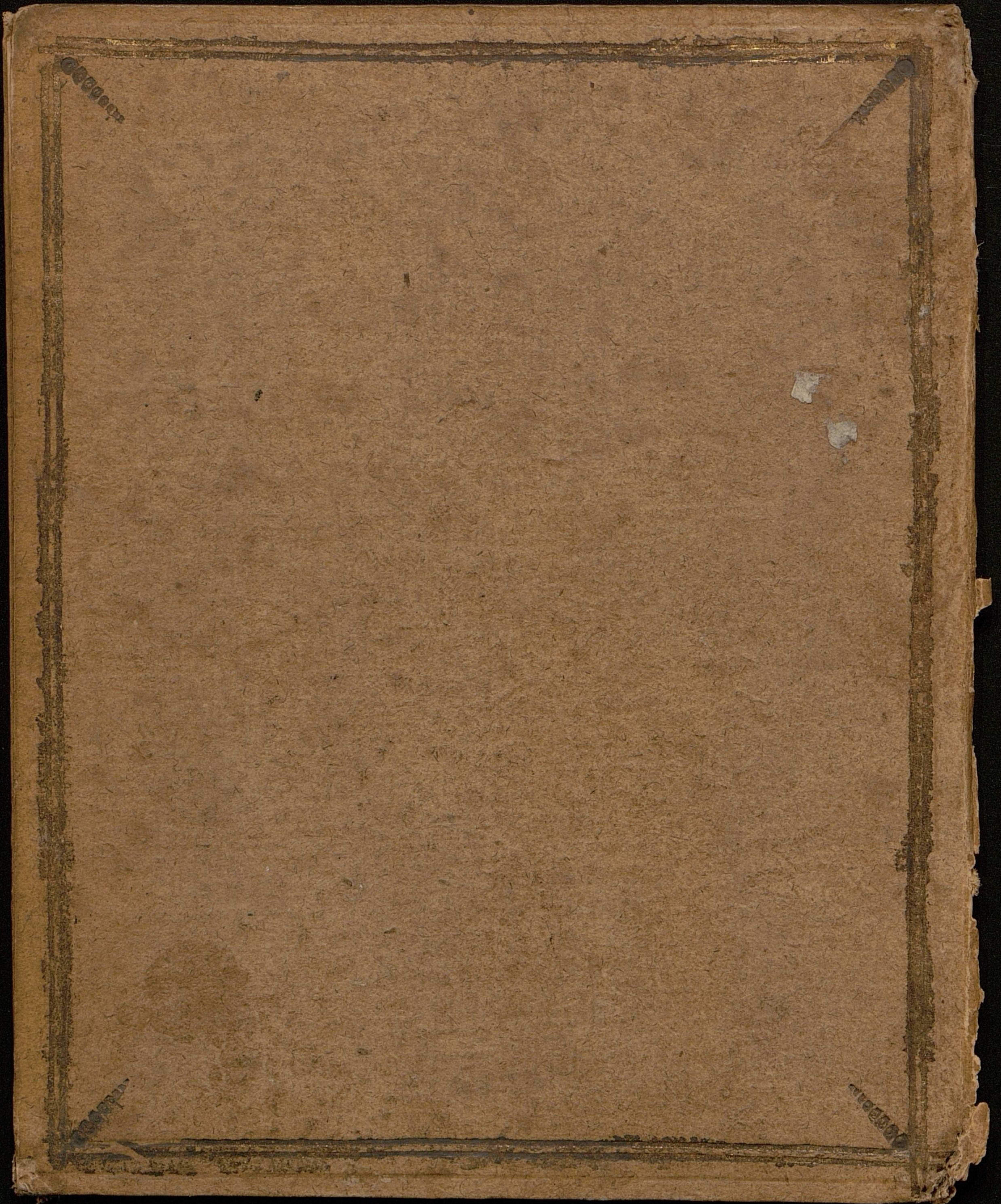
AB: 50B $\frac{13}{1,42}$ ✓

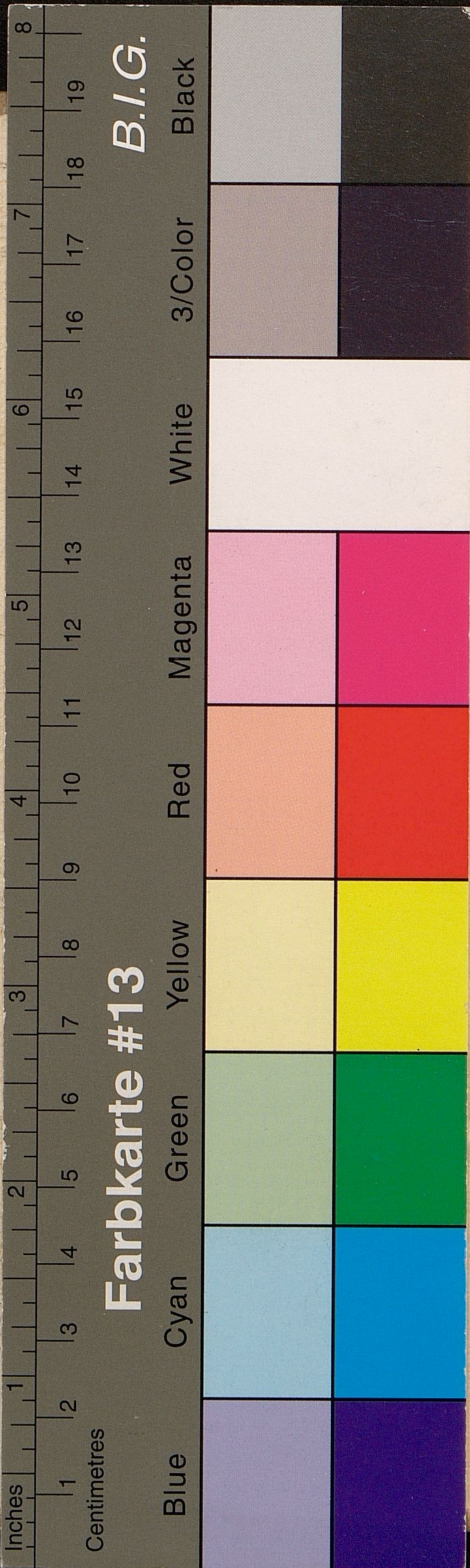
ULB Halle 3
003 422 100

VD 17

ASSERTIONES
EX
UNIVERSA
THEOLOGIA
S. THOMÆ.
QVAS
IN CELEBRI ET CATHOLICA ACADEMIA PADERBORNENSI.
Auspice & Præside
DEO OPTIMO MAXIMO.
ITERVM PRO
LICENTIA DOCTORALI IN PVBLICAM CONCERTATIONEM PRODVCET,
R. D. HENRICVS
FRIDERICI SS. THEOL
Baccalaureus formatus.
Anno M. DCXXXI. Mense Ianuario Die 24.
PADERBORNÆ,
Apud viduam HEIDENRICI PONTANI.